

Ратник је сам и друге песме – Лена Стефановић

НОЋ ДАЛЕКИХ УТОЧИШТА

Јесу ли ти рекли
да је ноћ била дуга?

Јесу ли рекли да су границе дрхтале ближе,
заливи, Атос,
сумрак Венеције под маском
и снегови Алпа који прилазе?
Јеси ли чуо како врата на дечијим собама
дозивају широм отворена?

Јесу ли они чули
грају јаслица,
шкрипу санки под малим скафандерима,
разумели топлину шака
које упознају и одрастају?
Јеси ли чуо Адађо
који опет певам као успаванку?

Тело је молило за олтар, уточиште,
поглед је тражио колевке,
Месец сам чувала као наду.
Јеси ли осетио крик
који учи да верује
облаку који га је сакрио?

Ноћ је била дуга.
Тражила сам савезника
да опроштај учини лакшим.

Знаш ли да смо
у моменту истинског праштања, сами?

Да после битака
као што је она на Галипољу,
других песама сем Адађа и нема?
Да се све већ одиграло.
Да су и у Термопилском кланцу
победиле храброст и част,
не исход?

Памтиш ли да је Леонида враћен кући?

У дугој ноћи
опроштај стиже усамљен,
као храброст душе.
Вера у траг који остаје
постала је једини спас.
Знаш ли, у ноћи
граница које су близу
и далеких уточишта,
колико је корака до помирења са путем?

Колико корака до вере
у облак који скрива Месец
и огледала полумљених одраза породица,
колико до препознавања своје сенке,
колико корака до мира?

Јеси ли чуо шапат бића
које себи понавља:
на путу који ходнике времена ослобађа,
у додиру рањених дана,
у мисли храброј — држаћу ти руку?

Зора је близу.
Опроштај је храброст душе
и једини спас.

СЕНКЕ САМУРАЈА

Можда су прошли векови.
Можда смо само сањали
и деца и трешње
снове на пут испраћају.

Можда негде је мир
и нико не бежи?
Под висином Фуџија
од сломљеног уметност настаје
и тишина разуме шта кинтсуги значи?

Ветрови стижу са мора.
Колико још је потребно
да постанемо будни?

Сат све време
у нашим је рукама.
Где смо ми?

Можда, у зору,
свет не буде подељен...
Можда, бар у зору,
од буђења нико не бежи?

Можда, ако и закаснимо,
самураји Фуџија у сну нас дозову?
И далеко, пред обасјаним цунамијем
покисли, своју сенку угледамо.
Можда над поломљеним,
буђењу захвалимо.

Можда пронађемо себе.

КОРАЦИ БУЂЕЊА

Видим те
у јутру ноћи без краја,
отети смо питањима
на која одговори не долазе.

Прилазим учећи да признам
је ли пад,
или буђење,
ова тама у којој те срећем,
као одраз?

Је ли јутро
ово где кораци застају?

Бирам тишину, као на бдењу
прошлим деловима себе.
Потребно ми је још времена
пре краја,
сопственог бега?

Тама још сања,
али у свему прошлом над чим стојимо,
видим -
ти ниси моје, ни склониште ни напад.
Ја сам то.

Подигни главу.
Јутро је трен
који тражи да погледамо
сопствени рат и мир.

Можда ће јутро туговати.
Можда ће режати и цвилети,
пре него што прихвати
своју ноћ.

Али јутро познаје
храброст за истину.
Јутро ће дати право сенци
да рат умири.

Подигни главу.
У бдењу над прошлим деловима себе
време зна -
након погледа свог одраза
нико се не враћа, не исти.

Погледај...
Јутро је трен
у ком кораци бега престају.

РАТНИК ЈЕ САМ

Прилази киша
улице дрхте пред сном
смелост града
више не господари тлом,
истине траже
храбрости дом.

Давне реплике
као да не знају векова зид,
надиру прошли театри
дозива слана хрид...
Чија бол је овде
усидрена у стид?

Видим — јутро отело се од ноћи
као да слути рат,
још невино Маратонско поље
ослушкује корака бат.
Све ближи је
спокоју отет сат.

Ратник је сам,
окожуен другим усамљеним надама
да персијска једра
тек су привид страдања

исход наредног сата
преплављују одједи неизбежних падања.

Ратник је сам
под штитом суза и смеха
сада зна — трчаће брзо
у кораку части и греха,
бранећи Акропољ
и звона далека.

Младог постојања дах
крај њега хода
колевку и дом
чуваће стабло маслинастог плода
бранећи племенитост
пред налетом похлепних ухода.

Он трчи брзо
ту разоружава се страх,
опростио је изгубљене ноћи
и оставио за собом да их обасја зрак.
Ускоро нестаће бол...
Љубав не може постати прах.

Прилази киша
улице дрхте пред сном,
ветар носи векове
сузе корачају тлом;
ми смо трен у Бескрају
учећи да створимо час питом.

Разумевање смисао је времена,
погледи давних слика су бина –
колико научног бола потребно је
да сенка за промену храброст има?
Свака пробуђеност на хриди сопства
– наде је плима.

О ПЕСНИКИЊИ

Лена Стафановић је рођена 1. априла 1988. године у Крагујевцу. По завршетку гимназије, уписује Факултет спорта и физичког васпитања, као и Високу спортску и здравствену школу, где и дипломира. Рад и даље уже усмерење, наставља у области атлетике и социологије и етике спорта.

Велики је поштовалац дела Карла Густава Јунга. Посвећена је и идеји калокагатије – антички идеал развоја целовите личности, истакнут у педагошком приступу Платона.

Аутор је спортског романа „Трка у будан лет“.

Живи и ради у Београду, као атлетски и кондициони тренер.